

For de eksisterende virksomheder er problemstillingen noget anderledes. Naturligvis må grundsynspunktet om at gøre rensning obligatorisk fastholdes også for disse virksomheder, med de samme gunstige afskrivningsregler. Men man vil her risikere at støde på virksomheder, som ikke har økonomisk mulighed for, hvis en rentabel drift skal fortsætte, at installere de fornødne rensningsanlæg, uanset hvor gunstige afskrivningsregler vi har. Hvis man her slækkede på kravene til rensning, kunne en stor del af den øvrige indsats være forgæves. Hvis man på den anden side pålagde disse virksomheder økonomiske udgifter til den teknisk højest mulige rensning, kunne konsekvensen blive lukning af virksomheden med deraf følgende produktionsfald og tab af arbejdspladser.

Konklusionen af disse betragtninger må være, at det af samfundsmæssige grunde kan være nødvendigt med statstilskud til enkelte former for rensning. Det kan ikke være rigtigt med et statstilskud på 100 pct. ud fra princippet om, at den, der forurener, skal betale rensningen. I stedet kunne man operere med såkaldt stimulerende statstilskud, således at man gjorde det mere attraktivt for virksomhederne at nå op på den højest mulige rensningsgrad.“

Folketingets forhandling gav i øvrigt anledning til en længere debat, hvorunder *regeringspartiernes ordførere* alle udtrykte tilfredshed med det initiativ, regeringen havde taget med nedsættelsen af forureningsrådet og forureningsudvalget. Man erklærede sig indforstået med at støtte en intensivering af forureningsbekæmpelsen. Derimod stillede *oppositionens ordførere* sig meget tvivlende over for, om regeringens initiativ ville medføre en tilstrækkelig hurtig og en tilstrækkelig effektiv indsats over for den tiltagende forurening. *Morten Lange* (SF) kunne give tilslutning til de tanker, socialdemokratiet havde fremsat som et grundlag for forhandling, og han fremsatte samtidig følgende *dagsordensforslag*:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til at overføre et beløb på 500 mill. kr. af finansårets forventede kasseoverskud til statens bygge- og boligfond, til kommunernes finansiering af rensnings- og kloakanlæg, fortsætter tinget sine forhandlinger.“

Sigsgaard (VS) karakteriserede det socialdemokratiske forslag som lidt løst i fugerne og mente, at der ville være en høj forureningsgrad, selv om det blev gennemført til punkt og prikke. I mange tilfælde ville det ikke være tilstrækkeligt med kontrolforanstaltninger, mange svært nedbrydelige præparater måtte f. eks. helt forbydes. Han kunne støtte det af *Morten Lange* stillede dagsordensforslag, selv om han var lidt betænkelig ved, at det kunne tilsløre det forhold, at de, der forårsager forureningen, også bør betale for det.

Hanne Reintoft (DK) savnede i det socialdemokratiske forslag en direkte ansvarsplacering, og hun advarede stærkt imod en overfladisk politisk løsning, der kunne skabe en falsk tryghed i befolkningen. Personligt så hun gerne 500 mill. kr. overført til statens bygge-